

Αγία Αγάθη: Ιάτρεα του παθήσεων του μαστού

/ [Βίοι Αγίων](#)

Η Εκκλησία σήμερα 5 Φεβρουαρίου, τιμά τη μνήμη της Αγίας Μάρτυρος Αγάθης της παρθένου.

Του Αρχιμ. Δημήτριου Καββαδία

Το καύχημα των παρθένων και κλέϊσμα των μαρτύρων, η Αγία Αγάθη, έζησε κατά τον 3ο αιώνα, όταν αυτοκράτορας των Ρωμαίων ήταν ο Δέκιος και έπαρχος της γενέτειράς της νήσου Σικελίας, ο Κουϊντιανός. Την ίδια περίοδο στην πόλη των αποστόλων και αναρίθμητων μαρτύρων, Ρώμη, επίσκοποι ήταν οι ενάρετοι Φαβιανός (236-250) και Κορνήλιος (251-253).

Η Αγία Αγάθη υπήρξε τέκνο οικογενείας που διακρινόταν για την ευγενή καταγωγή, τον πλούτο και την ευσέβειά της ανάμεσα στις άλλες οικογένειες της ελληνικής αποικίας του Πανόρμου στα βορειοδυτικά παράλια της νήσου Σικελίας που σήμερα είναι γνωστή με το όνομα Palermo. Οι δε γονείς της ονομάζονταν Rao και Apolla.

Η νεαρή Αγάθη ηύξανε κατά την ηλικία και την αρετή. Την συνετή της διαγωγή ώφειλε στην σωστή διαπαιδαγώγηση των γονέων της και την ευσέβειά της. Από τα παιδικά της χρόνια η ψυχή της επιθυμούσε να βιώσει την πνευματική ζωή και έτσι τον χρόνο της εκδανούσε στην προσευχή και την μελέτη των θείων Γραφών, προσπαθώντας να εφαρμόζει το θείον θέλημα στην καθημερινότητά της. «Διψούσε» τον Χριστό και ζούσε μόνο για Εκείνον. Ο αγώνας της ήταν οι πράξεις της να αποτελούν εφαρμογή των πιστεύω της.

Στα 251 μ.Χ. έπαρχος της νήσου έγινε ο Κουϊντιανός ο οποίος προσβλέποντας στην άνοδό του στα ύπατα αξιώματα, έσπευδε να πραγματοποιεί τις εντολές του αυτοκράτορος Δεκίου που αγωνιζόταν να εξαφανίσει τους χριστιανούς από την Ρώμη και την περιφέρειά της. Η Αγάθη ήταν μόλις 15 ετών όταν ακούστηκε ότι ξέσπασε ο διωγμός κατά των χριστιανών στην πρωτεύουσα και ότι σιγά-σιγά το απάνθρωπο διάταγμα φθάνει μέχρι και τις εσχατιές της αυτοκρατορικής επικράτειας, μέχρι και την γενέτειρά της.

Η μικρή κοπέλα δεν δέιλιασε στο άκουσμα της είδησης. Οπλισμένη με την ακράδαντη πίστη της στον Ιησού Χριστό και περισσή τόλμη που είχε την ρίζα της στην αιματηρή θυσία του εσταυρωμένου Νυμφίου της ψυχής της, έσπευσε να στερεώσει στην πίστη και να νουθετήσει τους χριστιανούς του νησιού, τονίζοντας την αξία της αιώνιας ζωής.

Η δραστηριότητά της αυτή δεν ήταν δυνατόν να αφήσει ασυγκίνητο τον έπαρχο Κουϊντιανό ο οποίος καθώς έμαθε πληροφορίες για την καταγωγή και την οικονομική της επιφάνεια, προσπάθησε να κερδίσει την εύνοιά της. Όταν κατάλαβε ότι δεν μπορούσε να πράξει τίποτε, έστειλε απόσπασμα να την συλλάβει και να την οδηγήσει ενώπιόν του, στην πόλη της Κατάνης στο ίδιο νησί, όπου είχε την έδρα της διοικήσεώς του.

Επειδή η νύμφη του Χριστού κατάλαβε ότι το μαρτυρικό της τέλος πλησίαζε προσευχόταν με ιδιαίτερη πίστη στον Θεό ζητώντας υπομονή και καρτερία σε ότι επρόκειτο να αντιμετωπίσει. Βάδιζε πλέον το στενό και δύσβατο μονοπάτι το οποίο θα την έφθανε ως την ουράνια δόξα..... Ο νους της ήταν συγκεντρωμένος στα λόγια του Κυρίου: «Θέσθε ούν εις τας καρδίας υμών μη προμελετάν απολογηθήναι• εγώ γαρ δώσω υμίν στόμα και σοφίαν, ή ου δυνήσονται αντειπείν ουδέ αντιστήναι πάντες οι αντικείμενοι υμίν» (Λουκ. ΚΑ', 14-15). Δεν φοβόταν τίποτε• με έμπυρα λόγια προσευχής και θεοφιλείς στοχασμούς ανέμενε την έξοδό της από τον κόσμο της φθοράς και της αμαρτίας και την συνάντηση με τον γλυκύτατο Νυμφίο της ψυχής της.

Όργανο συνεργασίας του Κουϊντιανού με τον μισόκαλο διάβολο ανέλαβε η φημισμένη για την αμαρτωλή ζωή της γυναίκα, η Αφροδισία με τις κόρες της. Σαν άλλη Αιγυπτία γυναίκα του Φαραώ «έσπευδε κολακείαις» (δοξαστικό αποστίχων όρθρου Μεγάλης Δευτέρας) να πείσει την νεαρή μάρτυρα να ξεστρατίσει από τον δρόμο της ενάρετης ζωής.

Προσπαθούσε λοιπόν να ξυπνήσει μέσα της την γυναικεία φιλαρέσκεια• τι άλλο μπορούσε να θέλει μια γυναίκα αφημένη στις ηδονές του κόσμου και τα πάθη της

από αναζήτηση κι άλλης ηδονής, δόξα και πλούτο; Όλα αυτά θα ανήκαν στην Αγάθη αν υποχωρούσε και θυσιάζε στα είδωλα. Οι αμαρτωλές γυναίκες χρησιμοποίησαν την γλώσσα της διπλωματίας με την επίπλαστη ευγένεια που απέχει από την αληθινή αρετή. Η μικρή Αγάθη αντιστεκόταν σ' αυτήν την κατάσταση ενατενίζοντας τον Ιησού Χριστό και θεωρώντας τα ταξίματά τους, σκύβαλα του κόσμου τούτου. Τότε εκείνες μανιασμένες την απειλούσαν λέγοντας ότι μόνο ο θάνατος μπορεί να την συνετίσει για την «απείθειά» της στο αυτοκρατορικό διάταγμα και την ειδωλική θρησκεία....

Αγανακτισμένες οι γυναίκες έδωσαν αναφορά για τα πεπραγμένα τους στον Κουϊντιανό ο οποίος εξοργισμένος κάλεσε την Αγάθη σε απολογία. Όταν παραστάθηκε μπροστά του εκείνος θαμπώθηκε από την ομορφιά της και σκέφτηκε να την κάνει γυναίκα του• έπρεπε όμως να ακολουθήσει την δική του πίστη. Για να το πετύχει έπρεπε να την πείσει να ακολουθήσει την παραδομένη θρησκεία του δωδεκάθεου ξεκινώντας από τον εκφοβισμό της κατά την ανάκριση....

Στις φοβερές απειλές και τις προσβολές του, η παρθένος παρέμενε ακλόνητη. Η μεγάλη πίστη της, η υπομονή της καθώς και η έμπυρη προσευχή της, της έδιναν την δύναμη να αντιστέκεται στην εντολή να θυσιάσει στους ψευδοθεούς της πλάνης και της απώλειας. Προσβεβλημένος από την στάση της έδωσε εντολή να την βασανίσουν με σπαθισμό και να την φυλακίσουν. Αδύναμη και εξαντλημένη από τα βασανιστήρια την έριξαν στην φυλακή όπου η Αγία επιδόθηκε σε εκτενή προσευχή.

Και την επόμενη ημέρα η Αγία αντιμετώπισε με θάρρος τον έπαρχο Κουϊντιανό δηλώνοντας το αμετάθετο της γνώμης της. Η εντολή του πλέον ήταν αποτρόπαια: Αφού την γυμνώσουν, να ξεριζώσουν οι δήμιοι με την πυράγρα (πυρωμένη σιδερένια τανάλια) τον ένα μαστό της (κατ' άλλους βιογράφους και τους δύο). Προσπαθούσε έτσι να ρεζιλέψει την παρθένο με την έκθεση σε δημόσια θέα του γυμνού σώματός της και ακολούθως να την πονέσει σωματικά και ψυχικά αφαιρώντας από το σώμα της ένα από τα ιερότερα μέλη του γυναικείου κορμιού, τον μαστό, ο οποίος μακαρίσθηκε από την Αγία Μαρία την Μαγδαληνή (Λουκ. ΙΑ, 27) και από τον οποίο εθήλασε και ο ίδιος ο Κύριος της δόξης κατά την βρεφική του ηλικία.

Η μαστεκτομή δεν ήταν ένα συνηθισμένο μαρτύριο• συνήθως γινόταν με σπαθί ή μαχαίρι. Επί του προκειμένου, οι δήμιοι με την πυράγρα συνέστρεφαν τον μαστό μέχρι να τον ξεριζώσουν από την θέση του. Τον φρικτό πόνο διαδεχόταν η αιμορραγία.....

Το αμείωτο θάρρος της και η ακλόνητη συμπεριφορά της εξόργισαν τον

Κουϊντιανό, ο οποίος αμέσως μετά έδωσε εντολή να την κλείσουν στην φυλακή μαζί με τους ειδικότερους εγκληματίες βαρυποινίτες. Φυσικά το αθώο κορίτσι αισθανόταν ανάμεσα στους κακούργους, ως «πρόβατον εν μέσω λύκων» (Ματθ. Ι', 16).

Προσευχόμενη η Αγία προσπαθούσε να ηρεμήσει από τους πόνους του μαρτυρίου της όταν ξαφνικά το κελλί της φυλακής γέμισε από ουράνιο φως. Τότε αντίκρουσε ένα παιδί που κρατούσε λαμπάδα αναμμένη που φώτιζε όλο τον χώρο. Πίσω του ακολουθούσε ένας ηλικιωμένος άνδρας κρατώντας ένα κιβωτίδιο με πολλά φάρμακα. Όταν όμως της ζήτησε να του δείξει τις πληγές της, εκείνη αρνήθηκε την βοήθειά του. Ο γέροντας αναγκάστηκε να της αποκαλύψει την ταυτότητα και την αποστολή του: ήταν ο Απόστολος Πέτρος συνοδευόμενος από Άγιο Άγγελο και εστάλη κατ'εντολήν του Ιησού Χριστού για να την θεραπεύσει και να την ενισχύσει στον αγώνα της για την κατάκτηση της αιώνιας ζωής. Αμέσως εξαφανίστηκε ενώ η Παρθένος διεπίστωσε ότι θεραπεύτηκαν οι πληγές της και αποκαταστάθηκαν οι μαστοί της. Όχι μόνον αυτά αλλά και τα δεσμά της λύθηκαν.... Αυτά τα συγκλονιστικά θαύματα ήταν η αιτία οι φρουροί να εγκαταλείψουν την φυλακή έντρομοι. Έτσι η Αγία γονάτισε και επιδόθηκε σε εκτενή δοξολογία του Θεού για τα θαυμάσια που εποίησε σ'αυτήν την αναξία και ταπεινή δούλη Του αν και οι συνδέσμοι της Αγίας την προέτρεπαν να εκμεταλλευθεί την ευκαιρία και να εγκαταλείψει το κελλί της. Ενισχυμένη από την χάρη του Παναγίου Πνεύματος η νεαρή κόρη ζητούσε την βοήθεια του Νυμφίου της Ιησού Χριστού να αξιωθεί του μαρτυρικού στεφάνου....

Μετά την παρέλευση τεσσάρων ημερών ο Κουϊντιανός την κάλεσε εκ νέου σε απολογία στο μικρό αμφιθέατρο της πόλεως. Ο έπαρχος την θαύμασε σαν την είδε θεραπευμένη θεωρώντας ότι την βοήθησαν οι Ολύμπιοι θεοί. Η κοπέλλα όμως δεν δίστασε να αποκαλύψει με παρρησία ενώπιον όλων τον Ιησού Χριστό ως θεράποντά της. Η επιμονή της στην ομολογία αυτή εξόργισε τον έπαρχο που διέταξε επί τόπου να ανάψουν κάρβουνα και να ρίξουν σ'αυτά σπασμένα κεραμίδια και αφού πυρακτωθούν καλά να σύρουν πάνω τους την μάρτυρα η οποία υπέμενε αγόγγυστα και αυτό το μαρτύριο.....

Ξαφνικά έγινε μέγας σεισμός ενώ από το ηφαίστειο της Αίτνας άρχισε να βγαίνει φωτιά, πυρωμένες πέτρες και λάβα που στο διάβα τους απειλούσαν να καταστρέψουν τα πάντα. Όλοι θεώρησαν το γεγονός σαν παρέμβαση της θείας δίκης για την άδικη μεταχείριση της παρθένου και κλαίγοντας ικέτευαν τον έπαρχο να σταματήσει τα βασανιστήρια της μικρής κοπέλλας. Εκείνος σκεπτόμενος την πιθανή εξέγερση του λαού διέταξε να φυλακίσουν και πάλι την Αγάθη. Αποκαμωμένη από τα φρικτά μαρτύρια, με όση δύναμη είχε, ύψωσε τα

χέρια της στον ουρανό και πρόφερε την τελευταία της προσευχή. Ακολούθως παρέδωσε ειρηνικά το πνεύμα της στον Κύριο της δόξης. Ήταν τότε η 5η Φεβρουαρίου του έτους 251.

Οι χριστιανοί της πόλεως έσπευσαν στην φυλακή και παρέλαβαν το ιερό σκήνωμα της Αγίας για να το ενταφιάσουν. Όταν τοποθετούσαν το λείψανο στην προετοιμασμένη σαρκοφάγο, εμφανίστηκε ένας λαμπροφορεμένος νέος συνοδευόμενος από εκατό παιδιά, όλοι τους άγνωστοι στην πόλη της Κατάνης. Ο νέος κρατούσε μια μαρμάρινη πλάκα την οποία τοποθέτησε επάνω στον τάφο της Αγίας και η οποία έγραφε στα λατινικά τα εξής λόγια: «Mentem sanctam, spontaneam, honorem Deo et patriae liberationem» δηλαδή : «Νους όσιος, αυτοπροαίρετος, τιμή εις Θεόν και πατρίδος λύτρωσις». Αυτό σημαίνει ότι η Αγία διέθετε νού όσιο, ενάρετο, αποχωρισμένο από την σαρκικότητα, που με ιδία της προαίρεση προχώρησε στο μαρτύριο• η θυσία της αποτέλεσε αναφορά τιμής στον αληθινό Θεό και σήμανε την λύτρωση της πατρίδος της από τον ζόφο της ειδωλολατρίας....

Τότε όλοι κατάλαβαν ότι επρόκειτο για τον Φύλακα Άγγελο της Αγίας και απέδωσαν δόξα και αίνο στον Θεό.

Αμετανόητος ο Κουϊντιανός προσπάθησε να οικειοποιηθεί την περιουσία της Αγίας• όμως τον πρόλαβε φρικτός θάνατος γιατί τα άλογά του αφηνίασαν και έπεσε η καρότσα στην οποία επέβαινε στα ορμητικά ύδατα του ποταμού της πόλεως.....

Κατά την πρώτη επέτειο του μαρτυρίου της Αγίας, εξερράγη η Αίτνα και απειλούσε την Κατάνη με ολοσχερή καταστροφή. Τότε οι ειδωλολάτρες μαζί με τους χριστιανούς έσπευσαν στον τάφο της Αγίας και αφού αφαίρεσαν το μεταξένιο πέπλο που κάλυπτε το σκήνωμά της, τ'όβαλαν μπροστά στον ποταμό της λάβας. Το θαύμα ήταν μεγάλο : η λάβα σταμάτησε και το πέπλο παρέμεινε άθικτο. Το ίδιο θαύμα επαναλήφθηκε πολλές φορές και έκτοτε θεωρείται πολιούχος και προστάτης της Κατάνης η Αγία Αγάθη.

Πηγή: pemptousia.gr